

[cotidianul.ro](https://www.cotidianul.ro)

Pamfletele ambasadorului Zuckerman pe înțelesul tuturor

11-14 minutes

Era de așteptat ca în aceste zile ambasadorul Adrian Zuckerman-Zaharescu să fie cu ochii pe soarta alegerilor din SUA, cel puțin pentru a ști dacă este cazul să își facă bagajul sau nu, și totodată, să negocieze la Cotroceni, pentru orice eventualitate, o medalie și un loc în consiliul de administrație al vreunei societăți comerciale românești plătitoare de indemnizații și bonusuri grase.

Pe de altă parte, un ambasador american veritabil ar fi făcut acum turul tuturor partidelor și personalităților publice românești pentru a le determina să trimită mesaje cetățenilor americani de origine română ca să voteze în favoarea Președintelui Trump,

cel care l-a acreditat în România, în pofida piedicilor înfruntate în Congres. Ei bine nu! Guralivul Zaharescu este preocupat de exterminarea „baronilor roșii”, cioplirea chipului „baronilor galbeni” și lupta cu firmele comuniste chineze care ne spionează și ne infectează în toate felurile.

Este sens în asta? Este vreo legătură între aceste teme? Trebuie să fie! Să încercăm a le găsi.

Exercițiul ne conduce în primă instanță către descoperirea unor paradoxuri.

„Baronii roșii”, sintagmă prin care este desemnat partidul românesc cu cel mai mare electorat, sunt tocmai cei care constituie curentul pro-american din România sau, mai exact, aripa pro-americană a partidului unic identificat azi cu statul-colonie român. (Nu mai este cazul să vorbim despre „statul paralel” întrucât cele două state s-au unit între timp, așa zisele partide fiind doar expresia ostensibilă fals pluralistă a puterii oligarhice oculte.) De ce tocmai în aceștia bate ambasadorul SUA? Iată primul paradox.

Ceea ce aparent este absurd, în realitate este, însă, perfect logic.

Pluripartitismul românesc este în prezent expresia pluralității puterilor regionale și globale care concurează pentru dominarea României. Lupta dintre partidele românești nu este, în aceste condiții, una politică, ci una geo-politică, fiecare dintre ele fiind întors cu fața către și dependent de comanditarul extern, de a cărui protecție îi depinde supraviețuirea și din cuvântul căruia nu își permite să iasă, acceptându-i toate capriciile și toate umilințele. Prin urmare, atât timp cât PSD-Ciolacu, partidul „baronilor roșii”, este doar instrumentul SUA, iar nu interlocutorul SUA în România, Adrian Zuckerman poate face ce

vrea cu el; inclusiv să îl terfelească.

O terfelire care poate juca și rolul de tratament preventiv împotriva contaminării cu virusul german, purtat de „Grupul de la Cluj”, al cărui antemergător este noul strateg al PSD, Vasile Dâncu. Cine nu acceptă acest joc este „baron roșu rău”, iar nu doar corupt, și acesta nu mai găsește loc pe listele electorale. E clar?

Pe de altă parte, PSD a tot pierdut la ultimele scrutine electorale. Asta întrucât a câștigat Germania – sau aripa ori curentul pro-german. Ceea ce nu poate decât să îl îngrijoreze pe SUA.

Administrația americană are de luptat acasă cu clanurile politico-birocratice globaliste care au declanșat un adevărat război civil, în Europa cu concurența germană și în lume cu rivalitatea chineză. Pe frontul românesc America duce o bătălie pentru recuperarea terenului pierdut, ceea ce o obligă să construiască tuneluri de acces spre citadela „ciumei galbene” liberale. Proverbul american potrivit căruia trebuie să te asociezi cu cel pe care nu îl poți înfrânge își găsește din plin aplicarea.

Iată de ce, al doilea paradox, locvacele ambasador Zuckerman intonează cântece de sirenă liderilor la putere, „supuși germani”, cu speranța de a-i seduce și a-i convinge să renunțe la

vasalitatea germană în favoarea celei americane.

Și întrucât cultul personalității pe care îl construiește trebuie să fie convingător pentru beneficiarul său, el este însoțit de toate insultele posibile la adresa geamănului politic dizigot cu care acesta este în raporturi de neloială concurență. Cu cât ofensele la adresa opoziției majoritare (sic!) pesediste (și acesta este un paradox care developează suspendarea Constituției și a regimului parlamentar în România) sunt mai vulgare, cu atât laudele deșănțate la adresa minorității guvernante, nici naționale nici liberale, sunt, presupus, mai convingătoare.

Lor li se adaugă toate predicțiile și promisiunile sforăitoare legate de viitorul luminos al României, căreia America îi va construi (evident pe banii multor generații de români) centrale nucleare, căi ferate, autostrăzi, telecomunicații în sistem 5G etc., transformându-o într-o adevărată putere economică a universului. Aceasta, evident, cu condiția ca odată cu „baronii roșii”, „baronii galbeni” să scape și de „superputerea roșu-galbenă”, China, care aduce în România viruși, comunism, gripă aviară, spionaj, pestă porcină, persecutarea minorităților, calviție, vaci nebune, bătăături, secetă, inundații, lăcuste și altele asemenea.

Că asta implică un diplomat străin în afacerile interne ale statului în care este acreditat și îl face agent electoral într-o țară străină, în pofida normelor dreptului internațional, nu mai contează. Convenția de la Viena, privind relațiile diplomatice dintre state, ca și Constituția României, nu mai valorează de mult în ochii ambasadorilor americani (ca și a celorlalți diplomați din „țările capitaliste frățești” membre NATO și UE) nici cât hârtia pe care sunt scrise (din păcate prea groasă pentru a i se da alte întrebări).

Punctul de intersecție al celor trei teme favorite ale dlui Zuckerman apare a fi inițiativa legislativă a Guvernului PNL privind eliminarea de pe piața românească a firmei chineze Huawei, care zace suspect de mult pe agenda Parlamentului. Acest proiect este conform cu angajamentele luate de Președintele Iohannis la Washington.

Guvernul galben care l-a înaintat este, evident, lăudat, pentru a-l susține energic. Majoritatea roșie care trebuie să îl voteze este, evident, criticată, pentru a nu îndrăzni să nu îl voteze. Poporul fraier este amețit cu promisiuni, pentru a nu face atmosferă negativă, până a apuca să își dea seama că marile proiecte de dezvoltare nu vor fi realizate chiar acolo și așa cum ar avea interesul românii (a se vedea, de pildă, traseul coridorului de transport Baltica-Marea Egee, care va ajunge la Calafat, iar nu la Constanța), și nu chiar cu bani americani, ci cu banii pe care românii îi vor împrumuta americanilor sau cu cei împrumutați, evident, cu dobândă, de români de la băncile americane, rambursarea fiind garantată în ambele cazuri de guvernul român. (Adică, dacă împrumutații nu plătesc, va plăti contribuabilul român).

Odată ajunși în acest punct, apar, însă, două întrebări: 1. De ce atâta agitație din partea lui Adrian Zuckerman, care nu mai obosește cu propaganda anti-chineză și acuzațiile neînsoțite de nici cea mai mică dovadă la adresa unei firme private, Huawei, pe care insistă să o identifice cu statul chinez, iar pe acesta cu comunismul, ai căror susținători români sunt, cum altfel, „oamenii Rusiei” (sic!)? 2. De ce, dacă, același domn Zuckerman, tot este în relații atât de bune cu Guvernul mult lăudat, în loc să i se adreseze și să îi dea instrucțiuni direct, îi vorbește prin intermediul presei sau al rețelelor sociale?

Agitația se explică prin grabă. Sunt două date critice până la

care legea anti-Huawei trebuie să treacă: 3 noiembrie, data alegerilor prezidențiale din SUA, și 6 decembrie, data presupusă a alegerilor parlamentare din România.

După 3 noiembrie sunt probabile ample agitații politice în SUA și, pe fondul acestora, este greu de crezut că vor mai exista energii americane spre a mai impulsiona procesul legislativ din România. În plus, o asemenea lege, echivalând cu o victorie americană pe frontul românesc în războiul economic cu China, intervenită înaintea datei amintite, ar putea constitui un atu electoral pentru candidatul Donald Trump.

După 6 decembrie, se anticipează un nou recul electoral al PSD, „partidul pro-american”, cumulat cu creșterea ponderii aripii pro-democrate, adică anti-republicane, fidelă „statului subteran” american, în cadrul grupului parlamentar pesedist. Ceea ce nu va servi promovării unei legislații de inspirație trumpiană.

Răspunsul la cea de a doua întrebare luminează un alt aspect al șaradei. Bravul pamfletar Zuckerman nu are trecerea pe care lasă să se creadă că o are la Guvernul Iohannis-Orban, acesta fiind legat de telefonul cu Berlinul și instrucțiunile venite de acolo. O asemenea împrejurare nu îi mai lasă decât opțiunea recurgerii la propagandă și a presiunii prin strigăt din stradă. Un strigăt tot mai isteric și tot mai disperat cu cât timpul curge inexorabil.

Ceea ce rezultă din aceste observații este că Germania – pentru care obținerea unui loc cât mai mare pe piața chineză, de pe care firmele americane este probabil că se vor retrage chemate acasă de logica confruntării dintre țara lor de origine și China, este vitală – nu vrea să dea drumul (încă?) câinilor Mittel Europei (căci de tigri nici nu poate fi vorba) împotriva firmelor

chineze implantate aici.

Pentru a ieși cât de cât cu bine din criza economică în care întreaga Europă germană va fi împinsă de pandemia Covid 19, Germania are nevoie de exporturi pe o piață mult mai mare decât piața UE și de o cerere mult mai solvabilă decât aceea a cumpărătorilor europeni cărora falimentul le bate la ușă. De aceea nu își poate permite să intre într-un conflict cu China, nici măcar prin interpuși precum România. Ea încurajează doar ambiguitatea Bucureștiului, care a adoptat (împotriva interesului său național) o coreografie și o retorică sinosceptice. Din punct de vedere german acest joc dublu dâmbovițean ar fi de natură, pe de o parte, să încurajeze belicozitatea Washingtonului și, pe de altă parte, să mărească presiunea asupra Beijingului, obligându-l să recurgă la ajutorul german.

Cu diplomația lor rafinată de milenii, urmașii Regatului de mijloc, mai mult ca sigur, se vor preface că intră în jocul german, lăsând Berlinul să înțeleagă, totuși, că în lipsa acestui ajutor, acordat la București și pe unde mai este nevoie, piața chineză, de care SUA, până la un punct, se poate dispensa, dar Germania nu, îi va deveni cu totul neprietenoasă. Iar Președintele Xi nu glumește cu așa ceva.

Acum putem traduce rosturile delirului verbal zuckermanian. Apare clar inclusiv motivul pentru care pariind pe anticomunismul și rusofobia multor români, sărmanul Zucky vrea să îi convingă pe cei cu un IQ mai modest, că Huawei înseamnă comunism și că susținerea firmelor chineze este egală cu susținerea politicii rusești în România, deși lucrurile stau exact pe dos.

O ultimă întrebare ar fi următoarea: face ambasadorul Adrian Zuckerman acest efort editorialistic și oratoric imens din simțul

datoriei față de națiunea americană sau al celei față de mediul corporatist din care provine? Tind să cred că răspunsul corect validează ipoteza din urmă. Spre această concluzie mă duce și remarca unui prieten american familiar cu culisele Casei Albe, făcută mie pe când aceasta se lupta pentru a obține votul Senatului în favoarea nominalizării dlui respectiv ca ambasador în România. Prietenul în cauză mi-a spus cam așa: „Să nu ai prea mari așteptări de la Zuckerman. Președintele îl susține având, nu știu de ce, încredere totală în el. Noi însă l-am găsit pe Zucky de câteva ori acolo unde nu ar fi trebuit să fie, așa că Principalul (Donald Trump – nn) se prea poate să fi făcut o alegere greșită.”

Cu gândul la această mărturisire, în loc de concluzie zic, apropo de felul în care Adrian Zuckerman a accedat la postul de ambasador în România și de comportamentul său ulterior: „ceea ce se obține cu bani, servește banului și nu cauzei naționale”. Asta ca să nu cumva să credem că avem de a face cu o luptă ideologică sau cu o bătălie între două seturi diferite de valori morale. Este vorba despre bani, putere (geo)politică și corporații.